

[Per Hækkerup.]

avancetoplov og en priskontrollov som foreslået er på langt nær, skal vi kalde det en compensation for de byrder, som lønmodtagerne må bære. Jeg skal ikke bestride, at denne lovgivning kan være ubehagelig for visse erhvervsdrivende, men hvis statsministeren tror, at det, der derved opnås, har blot en meget lille brøkdæl af den økonomiske virkning, som det ville have, hvis man, som jeg forstår det er regeringens forhåbning, kan undgå, at en eller to dyrtidsportioner kommer til udbetaling i juli måned, så må statsministeren nok indstille sig på, at han må frem med helt anderledes tilbud til lønmodtagerne — sådan vil jeg vurdere det — hvis der skal være tale om balance imellem det, de forskellige befolkningsgrupper skal tage af afsavn. Derfor kan jeg desværre heller ikke erkende, at statsministerens bemærkninger, hvor der er tale om, at man ikke vil vælte ansvaret over på lønmodtagerorganisationerne, virker overbevisende, ganske særlig ikke efter at finansministeren kom med den ganske interessante oplysning — og det var jo næsten sagt til lønmodtagerorganisationerne, til arbejdsmarkedets parter —: det er 800 mill. kr. i skatter, hvis ikke I sørger for at afskaffe de to dyrtidstillæg, vi ellers regner med kommer i juli måned; og jeg forstod, det var to dyrtidstillæg, finansministeren regnede med som følge af juli-pristallet. Jeg må sige, det er lige lovlig hård kost. Jeg synes jo nok, regeringen skulle kunne møde op med noget andet end en trussel af denne art og karakter over for lønmodtagerorganisationer, over for arbejdsmarkedets parter, møde op med en politik, som i højere grad tog hensyn til, at også andre befolkningsgrupper må bære en del af byrden.

Jeg har naturligvis med megen interesse noteret mig økonomiministerens betragtninger over, at der foreløbig ikke er nogen ko på isen. Se, det havde jo været interessant, hvis den højtærede økonomiminister kunne have sagt sådan noget under valgkampen, for den regering, økonomiministeren er medlem af — jeg tror samtlige dens repræsentanter — fortalte under valgkampen, at dette her var jo et samfund, der nærmest var brudt fuldstændig sammen; der var en katastrofe over landet, jeg ved

ikke alt det forfærdelige, der var i Danmark — og nu får vi altså at vide, at det er alligevel ikke så slemt. Det er rigtigt, at der kommer nogle dyrtidsportioner nu her i marts-april måned, og det er rigtigt, at der kommer nogle overenskomstlønforhøjelser senere på året og en arbejdstidsnedsættelse, men jeg forstår, at det tager økonomiministeren alligevel sådan forholdsvis roligt på; jeg har fået fornemmelsen af, at det, man sigter på med sine foranstaltninger i forhold til arbejdsmarkedets parter, er det, der ligger på den anden side af den 1. juli. Men også i den henseende er jeg altså taknemlig for økonomiministerens mere, forstår jeg, realistiske vurdering af den tid, der ligger forud, og det øjeblik — jeg havde nær sagt — vi befinder os i, end den ofte lidt hysteriske agitation, vi var ude for under valgkampen.

Jeg skal indskrænke mig til at gøre disse bemærkninger og så takke finansministeren, fordi han har indført den nye skik, når man har holdt en svartale, så i al almindelighed at takke det høje ting for tålmodighed. Jeg forstår, det var en lille huskeseddel til os; vi får måske brug for den tålmodighed mange gange.

Statsministeren (*Hilmar Bawnsgaard*): Hr. Per Hækkerup brugte både i sit første indlæg og nu igen det udtryk, at man gerne ville stifte bekendtskab med den hemmelige protokol, jeg forstår endda på 45 punkter, der skulle foreligge imellem regeringspartierne. Jeg kan sige til hr. Per Hækkerup, at det ville jeg også gerne, for mig bekendt eksisterer der ikke en sådan. Jeg har før over for hr. Per Hækkerup og det høje ting givet udtryk for, at der foreligger ikke sådanne skriftlige aftaler, og jeg har vist endda sagt med hr. Per Hækkerups egne ord: det er ikke nødvendigt mellem partier, der har tillid til hinanden. Og det er det, der er oparbejdet igennem de drøftelser, vi har ført: en gensidig tillid mellem de tre partier til, at vi med bevidstheden om, at der i de tre partier er forskellige opfattelser af en række enkeltheder, det til trods er i stand til at løse de aktuelle problemer igennem det forpligtende samarbejde, som er indgået ved regeringsdannelsen. Der foreligger ingen skriftlige aftaler, følgelig heller ingen hemmelig protokol.